

1. Стефані

Раптова смерть Гордона Едглей стала несподіванкою для всіх, зокрема і для нього самого. Ось він сидить у власному кабінеті, дописує сім слів до двадцять п'ятого речення останнього розділу своєї нової книжки: «І задощила темрява над івзми» — і ось він уже мертвий. «Яка жахлива втрата», — єдине, що пролунало у сутінках його свідомості.

На похороні зішлись переважно родичі та знайомі померлого, друзів було небагато. Річ у тім, що Гордона не надто любили у видавничому світі. Хоча його твори про магію, дива та жахіття постійно входили до списку бестселерів, звичка ображати людей, не усвідомлюючи цього, та сміятися з їхнього розпачу псувала автору репутацію. Проте саме на його похороні Стефані Едглей уперше побачила чоловіка у рудувато-брунатному пальті.

Він стояв у тіні гіллястого дерева, оддалік від натовпу. Попри теплу пообідню погоду, його пальто було застібнуте на всі гудзики, а нижню частину обличчя приховував шарф. Навіть здалеку Стефані змогла роздивитися пасма зане-

дбаного кучерявого волосся, що стирчали з-під широких крисів капелюха, який він насунув аж на лоба. Очі ховалися за величезними сонцезахисними окулярами. Дівчопка зацікавлено дивилася на чоловіка, зачудована його незвичною зовнішністю. Раптом, ніби зрозумівши, що за ним стежать, незнайомиць розвернувся й покрокував назад повз рівні ряди надгробків, а згодом зовсім зник із поля зору.

Коли поховальна церемонія скінчилася, Стефані разом із батьками повернулася до будинку померлого дядька, проминувши невеличкий крутий місток і вузьку дорогу, що звивалася серед густого лісу. Величезна брама була прочинена задалегідь, ніби запрошуючи їх усередину мастку. Довкола простягалися неосяжні угіддя, а сам будинок вражав своєю величчю.

За книжковою шафою у вітальні ховалися додаткові двері. Коли Стефані була маленькою, їй тішила думка, що ніхто, окрім неї, не знає про них, навіть сам дядько Гордон. То був таємний хід; як у її дитячих кубжках, він вів до пригод, до будинку з привидами та до великих скарбів. В уяві Стефані потаємні двері мали врятувати її від вигаданих ворогів: як би вони отетеріли від її раптової втечі! Проте зараз ці двері були відчинені навстіж. Юрба людей постійно снувала крізь них, і це засмучувало Стефані, ніби в неї відібрали маленьку частинку магії.

У вітальні було подано чай, напої в келихах, а на срібних таях по колу передавали канапки. Стефані спостерігала за тим, як родичі померлого мимохідь оцінююче роззиралися довкруг.

Основною темою притишеного обговорення був заповіт. Гордон не належав до людей, що відкрито проявляють свою прихильність, тому ніхто й гадки не мав, кому пощастить успадкувати його чималі статки. Стефані бачила, як жадова аж струменіла з водянистих очей іншого брата її батька, жадливого низького чоловіка на ім'я Фергус, коли той сумно кивав головою, безрадісно брав участь у розмові та крадькома ховав столове срібло у кишені.

Дружина Фергуса, Берил, була вкрай неприємною жінкою з гострими рисами обличчя. Вона вешталася серед натовпу в пошуках пліток і скандалів, не дуже правдоподібно вдаючи скорботу. Її доньки тим часом успішно ігнорували Стефані. У п'ятнадцятирічних близнючок Керол і Кристал були такі ж кислі та злі мармизи, як і у їхніх батьків. Гладкі фарбовані блондинки в одязі, що підкреслював їхню пишноту в геть невідповідних місцях, вони були цілковитими протилежностями Стефані — темноволосої, високої, стрункої та сильної дівчини. Якби не карі очі в усіх трьох, ніхто б і не здогадався, що дівчата — родичі. Ця несхожість — свідче, що подобалося Стефані в кузнях. Тож вона вирішила залишити близнючок з їхніми кривими поглядами та схильним першіттуванням та піти прогулятися.

Довгі коридори дядькового будинку прикрашали картини. Під ногами Стефані тихо скрипіла відполірована до блиску дерев'яна підлога, а сам будинок пахнів старовиною. То не був запах затхлості — скоріш... запах досвіду. Ці стіни